
Tamás Dénes:

FAMONOLÓG

A reggeli világosodás szélfúvással érkezett. Ritka együttállás. Többszörös élvezet. Mielőtt felhasadna az ég hártájára, már várakozásban vagyok. Leveleim, alácsüngő kezek, a bársonyos fényteleniséget morzsolgatják, az éjszaka hatalmas tömbjei lassan dörgölöznek hozzám, megremegek, mint ló vékonya párnás előtt, mert érzem, a hegy túloldaláról induló készülődés hamarosan ideér, mint menyasszonyt vetkőztet le, és átad a nyújtózkodó kéjnek.

Fentről kezdődik a zsidongás. Mint feltört tojás sárgája buggyan ki a nap a hegy tetején, és már érkezik is a fény, mintha fejsze élén egyensúlyozna, először csak meglegyinti koronám tetejét, hogy még egy picit tovább tipródjak őrlődésemben, de nem kell sokáig várni, üstökömbe markol, s már a foglya is vagyok, pedig még az egész testem érintetlen, csak odafent dül az ölekezés, lángnyelvek kapnak bele ágaimba, mintha magamon túl terjeszkednék, dagadó vitorlaként feszülnek ki leveleim, mindegyik az egész valóját, összes erezetét, rostját, az összes örült malomként zakatoló sejtjét próbálja beletartani az ölelésbe, miközben lassan, lassan harapózik alá a láng, teljesen kibont éjszakai öltözékemből, még több levelem, még több ágam kerül eksztázisba, az egész koronámmal belefördülök, megmártózom, többször és többször, de már a gyökereim is lázban égnek, pumpáló szivattyúként lökik fel a vizet a magasba, mert nemcsak kapok, adok is, magamat adom, adom, szent szüzanyám, belehalok... pedig csak életre égek, ki érti.

Bokáig szerelemben. Haha.

De nem is a fényről, a szélről akartam mesélni. A fénnel együtt az is megérkezett, az út emlékeivel megrakodva, a bokrok ágaiba kapaszkodva, odalent lopakodott előre. A beszakadó völgyek harmatos leheletét hozta magával, egy üzekedni akaró szarvasbika hangkürt-bődülését, az irányok és a távolságok megzabolázhatatlan szédületét. Szeretem a reggeli szélcsen-det, magamra irányítja figyelmemet, hagyja, hogy ha egy lélegzetvételnél időre is, visszavegyem a világtól látszólagos körvonalaimat. De csak azért, hogy utána még elemibb legyen elragadtatásom, még tisztábban adhassam át magam a szélnek, mert alig ér el hozzám, túr bele lombjaimba, egyből egy rajtam minden irányba túlmutató mozgással kerülök kapcsolatba, egy ősi anyadajkálással, ami sehová sem köthető, de mégis bármiben formát talál magának... ma reggel éppen bennem, velem táncol, egyre határozottabb,

szilajabb mozdulatokkal, bennem lengedezik, nyújtózkodik, megdönt, forgat, mint egy orsót pörget, belevisz és felold, nem hagy magamba roskadni, hol az öröm, hol a bánat karjaiban ringat, de még a kétségbeesés árkaiban is előre biztat, minden törést, sérülést kisimogat, kimasszíroz, kifelé kényszerít, amivel azt is mondja, fuvolázza, sípolja, bömböli: adj, csak adj, ha valamit visszatartasz, meghalsz.

Fújd el, jó szél, fújd el! Innen is kezdődhetne létezésem, ebből a magára a semmire mutató öneszmélésből, mozgok, tehát vagyok, a tér folyamatos, állandóan megújuló születésére vagyok rákapcsolva, miközben magam is teret alkotok, térből térbe kerülök. Méghogy „állnak” a fák. „Magasodnak”, „nyújtózkodnak”, „lengedeznek”. Mindjárt elröhögöm magam. Térben lenni örület. S ezzel még nem mondtam semmit. Nem csoda, hogy mérhetővé próbáljátok tenni, kontrollálni a belőle kicsapó féktelenséget. Faltól falig létezés, ez a tiétek. Pedig füstölögni tud a tér, kipucolni, átpántolni, kimozdítani, felajzani, összerázni. Folytassam? Egy-egy hegycsúcs, lankás domboldal még nagy ritkán kijut nektek, de próbálnátok meg otthagadni a nyitottban. Darabjaira tépne az egész. Zuhog az ég. Tudtok erről? Összemegy. Mint egy összegyűrt papírgalacsin, olyan. Hiszen leginkább égszakértő vagyok. Koronámmal, mint felajzott ideghálózattal, bármikor kiszimatolom, leolvasom a magasság ezernyi állapotát. Mert ha kell, megpendül az ég. Mint egy kifeszített húr, remeg. Leteremt, felmagasztosít. Felsír, nyüszít. Jaj, már bődül is.

Fény és szél. Fény és szél.

Ma reggel a világ rajtam keresztül beszél. Mi az, hogy beszél: énekel és dalol. Dudorászik és kacag, mint lecsúszó hógörgeteg általam is gazdagodik, és igen, feltölt, kitágít, s majd egyszerűen továbbad. Ti mit tesztek ehelyett? Csak mondtok, mondtok, be nem áll a szájatok. Mindenre szavakat kerestek, mindent szavakba csomagoltok. De tudtok-e a szélről, ami szavaitokon keresztül is átsüvít? Amiből előáll fecsegésetek, hiába próbáljátok elfedni az értelem jeges közönyével. Igen, a lélegzetre gondolok, ott húz bennetek is, lyukacsos testetek üregeiben dúdol, nincs teljes némaság, szokni kell ezt, észrevenni a szavak remegő auráját, áthatott, hajlékony testiségét, hiszen szavaitokon keresztül bennetek is a szél játszik, a szél öntudatlan beszédét dadogjátok el, amivel velünk is kapcsolatba kerülhettek, kapcsolatban is vagytok, még akkor is, ha nem vesztek erről tudomást. De nemcsak velünk, bármivel, ami körülvesz. Vegyé! mély lélegzetet! Érezd, ahogy megemelkednek bordáid, ahogy kitágul a tested. Még a hajzatodat is sűrűbbnek érzed. Majd fújd ki lassan a levegőt az orrlyukaidon keresztül!

Figyeld, ahogy megfeszülnek orrcimpáid! Ahogy a kiáramló levegőoszlop megremegteti karodon a szőrpihéket. Befelé figyelj! Az áthatott pontokra. Mert ott találsz a kivezető utat.

Sajnálalak, te utoljára érkezett! Ahogy bebörtönözve létezésedbe, porig alázkodva megváltásodért esdekelsz. Azt hiszed, minél kisebbre mégy össze, jutalmad annál nagyobb lehet. De amit te szédült, gügye módon, kényszeresen Istennek nevezel, azt én a testemben hordom. A fénytől, a levegőtől, a fel-alá közlekedő víztől, a föld érces elemeitől, a gravitációs hullámoktól áthatott testemben. Te is a testedben hordtad, az eleven, történő testedben, csak már nem tudod értelmezni a jeleit. Néztél bele egy futó tekintetébe? Mennyire tágas benne a tér. Szaladj te is! Szeretkezz, szülj, merülj forró vízzel teli kádba, állj ki a sziklapárkányra, ugorj ki az ablakon! Tanítsalak? Ha-ha.

Fény és szél. Fény és szél.

Ma reggel velük jártam be a dombhátat. Egyenként huzigáltam ki gyökereim a porhanyós földből, s óvatosan, ügyelve arra, nehogy felébbreszem reggeli álmuksból a két csilpcsalpfüzikét koronám alsó részén megbúvó fészükéből, mint egy idomtalan sellő, hullámzó mozdulatokkal nekiindultam.

Nehézkes lépteim életre keltették a tájat. A közeli vadrózsabokor aljából nagy zajjal egy fajdkakas csapott fel. De ehhez már hozzá voltam szokva. Bár most ezek a szárnycsapkodások valahogy áthatoltak rajtam. Az elmozdulások miriádját kellett megszoknom. Hiszen minden megváltozott, ami biztos pont volt addig. Az irányok felizzottak. Tündöklő sebesség borította be a dombhátat. Tiszta önkívület. Mintha ezernyi kapkodó szempárban egyszerre látnád megsokszorozva önmagad. A távoli tölgy egyszer csak közelebb került. Beleléptem varázslatos közelségébe. Igen, létezik egy konstelláció, amelyben át tudok hatolni bármin, ami tömörségével tüntet. Felül felbőgött az ég, kavarni kezdett, majd teljesen elveszítette formáját. Innen minden elképzelhetőnek tűnt egy pillanatra. Melyik pillanatot válasszam ki?

Tőlem függött.

Durván vakolt, fehérre meszelt falra láttam rá. Előtte magas sarkú cipőben, fekete ruhába öltözött nő lépkedett, kezében apró táska. Léptei lefelé vezettek a kockakővel burkolt talajon. Bár ezt csak kikövetkeztetni lehetett, abból, ahogy a nő elülső, magas sarkú cipőbe bújtatott lába a talajra tapadt, térde fölött, mint amikor dolgozni kezd, behorpadt az izomzat, míg a hátsó talp, elemelkedve, éppen csak érintette a talajt. Másképpen minden egy helyben vesztegelt, be volt fagyva egyetlen villanásban. A nőtől néhány lépésre, az előtérben egy fiatal, rövidnadrágos pincérfiú állt, kezében kávéscsészék-

kel megrakott tálca. Fejét szinte kettészelte a magasból lecsapó árnyékpallós. Másik karja szorosan leeresztve a törzse mellett, féloldalasra fordított fejével a nőt figyelte.

Elöl, hátul, fent és lent az egész összefüggést éles elválasztó vonal zárta le, oda már nem lehetett belátni. Mégsem hiányzott innen semmi. Nem a hiányt, a többletet kellett elviselni. Leginkább két mozgás kereszteződését. A nő lendülete ugyanis egészen áthatotta a látványt, mintegy előretolt mindent rajta, aminek külön erőt kölcsönzött a mélyvágású dekoltázsa, de a büszkén előretolt álla is. A lejtős talaj, de még a fényben fürdő fehér fal is előre igyekezett, miközben hátul felejtette elkeskenyedő súlyát. Ez az egész lódlulás másrészt meg volt akasztva. Mint egy aranytengelyen, a pincérfiú tekintetén függött, ami szinte körbenyaldosta a nő alakját, különös súlyt adva neki, felragyogtatva. Minden párbeszédre volt fogva a látványban, minden vibrált, egyszerre élte külön súlyát is, de ugyanakkor szétrajzolt, szétfeszült; mégsem tudott szétesni. A fiú leeresztett karján, a csukló fölött természetellenesen meg volt duzzadva a bőr alatti ér, hiába volt elérhetetlen távolságra, mégis a nő árnyékolt, feszes arccsontozatát tapogatta. A fény léptéket vesztve változtatta intenzitását, hol az árnyékokban lapított, hol a feketében tüntetett hiányával. A nő sötétben izzó sziluettje mintha sokadik bőrét vedlette volna. „Megyek. Állj!”, „Megyek. Állj!” – szétválaszthatatlanul összetapadva ez a kettős felszólítás hullámzott át a látványon. A kávéscsészék, mint holmi repülő csészealjok, pörögni kezdtek. Miközben egyre tisztább, egyre világosabb lett az üzenet: a látást is látom. A látás irtózatosságtól életem át. Elborított a sóvárgás: mennyire szeretnék én is látni! Mennyire szeretnék tekintetemmel súlyt adni a világnak. Az utoljára érkezett tekintete képes értéket adni a létezőknek, drágábbá teszi őket.

Mintha mosolygós fejszék kezdtek volna énekelni testemben, úgy szédültem bele egy ismeretlen tartományba.

Jönni fognak, hamarosan itt lesznek a tér szerelmesei – futott át rajtam. Belépnek a térbe, a mi terünkbe, s még ha két dimenzióban is, de valamit visszaadnak abból a lehetetlen gazdagságból, ami a miénk. Mégis úgy érzem, határt sértettem, odáig merészkedtem, ahová még nincs jogom betérni.

Lassan kezdtem hátrálni, s mintha tojásokon lépkednék, tértem vissza a helyemre.

Ez a korai fényözön és szélfúvás mindig összezavar. Megbolondít. Szárnyalásra kényszerít. Ha-ha. Pedig tudok sokkal földhözragadtabb is lenni. Első alvásidőm után onnan tértem vissza, a föld mélyéből. Nem siettem el a visszatérést. Ágaik még csupaszon kaszabolták az eget, amikor megéreztem

a sarjadást a talaj felől. A fűvek és a virágok találtak rá az ágaim közötti még szabadon áramló fényre, és, amíg tehették, a barnás avar mélyéről fűrgén iramodtak ki a napvilágra, hogy kiteljesedjenek. A hóvirág már rég kidugta a fejét, de jöttek a többiek is, a csillagvirág, a pirosló hunyor, a leánykökörccsin, a keltikék sokaságai. A reggeli szél ringatta fűzöld tengerben nyilladó, szét-spriccelő színekavalkád. Alulról felverődő csábító illatozás, áradozó szerelmi üdvözet. Törzsem aljzatát csapkodó pazarló precízió. A szépség számotokra lekövethetetlen vergődései, túlcsapásai.

És mindez nem tőlem függetlenül esett meg. Velem, általam is történt, ami odalent kavargott, hasadt, lelkendezett. Engem is ébresztett. Hiszen el sem kezdtem igazán élni, a szerelem egy égöve már lezúdult alattam. Bokáig szerelemben. Ha-ha.

Ezért jó egyszerre több térben tartózkodni. Több sebességben élni.

A relativitások mindig felajzanak.

Alig bontottam ki levéllemezeim, a talajközeli szerelmi vergődése össze is zárult alattam. Más áramlások, kibomlások, alakulások szökkentek az égig, váltak mérvadóvá. Először persze megvártam, legyen a levegő tartósan meleg, a víz pedig biztosan elérhetővé váljon odalent. Hogy honnan tudtam ezt? Az biztos, hogy nem kiszámoltam, nem következtettem ki. Mondjam azt, hogy az összes sejtem számolt és következtetett? Ez sem lenne igaz. Benne voltam. Ott voltam, ahol a levegő fordulatokat vesz, ahol apadni, emelkedni kezd a víz. Érzékenységem mindig a közvetlenségben fejt ki magát. El nem tudod képzelni, meddig érnek el ágaim, gyökereim! De külön érez a törzsem, külön a kéreg, a háncs, a kambium, a fatest, a bél, külön a gyökérzetem, a koronám, a leveleim. Külön-külön és együtt is. Mindig másként. Már meséltem, hogyan fűjnek bennem a szelek. De próbáld elképzelni, hogy a mellkasod mélyén, mintha egy precíziós óra mutatója lenne, a Föld legbelső szilárd magja fordul egy felet. Hogy rád támaszkodik egy hegyoldal. Hogy szorongatni kezdenek a csillagok. Hogy a zuhanás nemcsak a gyomrodban dobban, egyszerre sújt le minden porcikádra. De elég megmaradni csak a víznél és a levegőnél. Ezek a léptékváltások sohasem hoznak zavarba. Rájuk vettem magam, mindent magamba szívtam, végigszáguldoztattam törzsem belsejében, ágaimban. Iramodni akartam, magasodni, terjeszkedni, fent a magasban, de lent a földben is. Minden nap egy eksztázis. Az összes tagomban, végződésemben történő folyamatos percegés, szétnyílás, tágulás. Növekedtem, csak növekedtem. A bennem terjeszkedő hasadás a kinti világban találta meg mását, ott is továbbhasadt, tovább növekedett, sokasodott, terjeszkedett. Így lett a törzsem alatt fű-

vekkal borított talaj, így emelkedett erdőnyi fák sokasága körülöttem, így került felhők rángatta égkupola lombsátram fölé. Így kapcsolódtak hozzám a föld alatt a szerteágazó gombahálózatok révén távolabbi testvéreim, raktak fészket ágaim közé a madarak, vájták törzsem szövetébe magukat a farágók, fafűrók. Bennem nyertek értelmet a napfelkelték, a napnyugták, az évszakok és az évek.

Mit mondjak, magával ragadott a növekedés fékezhetetlen ősrobbanása.

Nem érted. Mondod, hogy nem érted. De akkor miért nem figyelsz jobban? Körmeid lassú növekedésére, hogy hogyan hosszabbodnak meg a hajszálaid. Miért nem érzed át a felhámsejtjeid pusztulását? Hát a salak kiválasztódását bélsatornáidban? A sejtközötti folyadék csendes áramlását a nyirokhajszálerekben. Mindig a fejedre mutogatsz, mindig ott keresed a választ, miközben átszellemült tarkód sokkal pontosabban jelzi az aláereszkedő éjszaka fojtogató puhaságát, zizegő rémségeit. Igen, Ó, a nagy, zselés agyad szívott el, szegényített el előled minden más érzékelést. Mindent magába irányított. Nem hagy jelen lenni. Nem hagy kapcsolódni. Miközben látszólag a csillagok között sétál, csupán saját öngerjesztett evidenciái között húzza meg pókhálófonalait. Birtokolni akar, mindent a szavak hálójába fogni, nem képes nem tudni. Ahol üres rések, nyílásokra lel, oda egyből hitkanócokat, hitfojtásokat tömköd. Pedig nincsenek üres rések sem idebent, sem odakint. Minden áthatottan, összekapcsolódva él, alakul. Ahol ürességre, a semmire lelték, ott is legalább a zene szól. Coltrane. Miazhogy! Ha-ha.

Ezekre az apró bogarakra figyeltem fel legkorábban. A rügyeimből szabadultak ki, piciny röpnylásokat rágya ki maguknak. Ahol kibújtak, az apró lyukakat leszámítva, semmi nem változott, mégis megdermedt ott az élet, már nem feslettek ki bimbóim. Bepánikoltam, miért tagadnám. Pedig nem először találkoztam gyorsan mozgóval. Már csemetekoromban is ott serteptéltek körülöttem, másfajta kifejezésmódok, másfajta sebességek szerint létezve. Ezek az idegenek azonban belőlem törtek elő, belőlem rágták ki magukat a létezésbe, a saját valósnak vélt határait hozva örvénylésbe. De aztán nem történt semmi különös. A bogarak körülöttem repkedtek, leveleimet hámozgatták, belerágtak a gyümölcseimbe, majd hirtelen nyári álomba merültek ahhoz, hogy ősszel megint feltámadjanak, párosodni kezdjenek, tojásaikat a rügyek oldalán az ormányukkal készített csatornába vájják, majd váladékukkal bezárják. A következő alvásidő után újra előlről kezdődött az egész.

Van elég hely itt erre. Ezeknek a bogaraknak, ahogy minden másnak is. Nem ennek érzése tört rám, nekem nincsenek érzéseim, csak valósága

a kapcsolataimnak. Van elég itt belőlük, bizony. Itt is, de a közelben is, el egészen a legmesszebbi távolságokig. Mindenkinek jut ezekből a kötelemekből, mindenki megtalálhatja bennük a saját kedvére valót. Ha pedig valaki elszabadul közülünk, a többiek fölé próbál törni, hiába vergődik, próbálkozik, acsarkodik, minél jobban próbálja fölének növeszteni magát, annál többen fogunk össze, szorosabbra fogjuk őt, és visszahúzzuk magunk közé. Egy erdőt nem lehet legyűrni, elpusztítani – ifjúkoromban szilárdan hittem ezt. Ahhoz túl sokan vagyunk. Nemcsak minket, fákat, hanem minden mást sem, ami körülöttünk, belénk kapaszkodva, belénk hatolva él. A nagyokat, a bokrok között fenségesen előre lépkedő dámszarvast, a makkoló vaddisznót, a pofáját sóvárogva a holdra tartó farkast. Ahogy a kicsiket sem, a törzsemen futkosó hangyákat, a szövetembe lassan magát beevő fagyöngyöt, az ágaimról lelógó zuzmót, a belőlem táplálkozó xilofágok sokaságát. Ők is megtalálták közöttünk a helyük, szövetségünk eltéphetetlen. De hagyom ezeket az untató felsorolásokat. Miközben látszólag egy őrjítő paralelizmus az életem. Te így láthatod. Hogy őrjítőnek őrjítő, az biztos, csak éppen párhuzamosságok nincsenek benne. Amik annak tűnnek, azok mind saját idővel és térrel rendelkező nem folytonos események, amelyekből ha megpróbálunk kihátrálni, olyan, mintha egy tág öblű, szélsöpörte tóra akadnánk, annak fodrozódásait, hullámzásának végeérhetetlen láncolódását követve.

Négy dimenzióban, a hipertérben a világunk talán egy tavacska. Ha-ha.

Aztán megérkezett. Már távolról észleltem közeledését, pedig még csak a völgy aljában járhatott. Először két lábon álló medvének tűnt, csak éppen mozgása volt sokkal másabb. Mások voltak a léptei, mint az erre kószáló nagytestű vadaknak, vaddisznóknak, szarvasoknak, farkasoknak, mert ahogy lépett, ahogy figyelt, ahogy hozzáért bármihez, nem a mozdulatokban, nem a kapcsolódásban rejlett az értelem, érződött, miközben látszólag itt van közöttünk, mintha egyidejűleg máshol is tartózkodott volna. Aztán, szinte ezzel párhuzamosan, még egy furcsább dolog tűnt fel. Ez az állat csak úgy megy. Csak úgy áthalad közöttünk. Csak úgy megszagol valamit, csak úgy kézbe vesz.

Miközben kilépett a tölgyfa törzse mögül, hirtelen megállt, lehajolt és felvett egy követ a földről. Elkezdte nézni, tapogatni, többször lassan megforgatta az ujjai között. Majd egyszerűen visszahelyezte a talajra.

Ilyen nincs. Nincs miért legyen. Mi ha hozzáérünk egy kőhöz, az a célunk, hogy a kő a helyére kerüljön. Hogy ha más, bonyolultabb formában is, része legyen a környezetének. De ő csak úgy kiemelte a követ közülünk. Hogy hová került át ezáltal a kő, fogalmam se volt, de hogy ezzel a moz-

dulattal valami ősi, valami elemi szétszakadt, az biztosnak tűnt. Mintha minden közöttünk létező köteléket elmetszett volna egy éles kés. Minden a levegőbe emelkedett, mozgathatónak tűnt egy pillanatra.

Átpakolhatónak, összevissza illeszthetőnek a világ.

Lám, felcseréltem az időrendet, annyira sokkolt az egész. Ugyanis valami megelőzte az utoljára érkezett jövetelét. Ami már hosszú-hosszú időkkel érkezése előtt jelentkezett, több hullámban is ránk tört, felzaklatott, elűzni próbált. Akkor még nem tudtam, de most már igen. A szaga volt.

Füstszagot már éreztem. Csapott már bele villám a közeli csipkebokorba, gyúltak ki távoli, kiszikkasztott, nyári rétek, ülte meg alacsonyán szállongó füst a völgyet. Mindennek van szaga. Ha hiszed, ha nem, még a magasságos úrnék is. Mennyszaga van, ha-ha. Lángra kapni, elégni, füstöt okádni, a füsttel az égig emelkedni: a tűzhalál növényi sors. Mi aztán tényleg teljesen el tudunk égni. A holokautóma velünk kezdődött. S velünk is fog befejeződni.

Ez a szag azonban más volt. Hozzánk is tartozott, hiszen a fák lepergett könnyei égtek el benne, mégis valami teljesen különböző keveredett bele, amivel még sosem találkoztam, ami szétzilálta azt, ami körülöttünk szálldosott, ami simogatott, balzsamozott, de, ha kellett, élénkített, éberré tett. Idegen volt. Annyira idegen, hogy amikor beleszipantottam, mint ha rögtön megfagyott volna bennem az élet. Védekezni próbáltam, egyből becsuktam leveleim pórusait, de a szag nem tűnt el, ott maradt a levegőben, ott terjengett körülöttem, egy eljövendő monstrumvilág hírnökeként szorongatott, fojtogatott, aminek nem értettem, mert nem is érthettem a szabályosságait.

Menekülnöm kellett. Hová, merre? Hát az ég felé. Hiszen mióta az eszemet tudom, leginkább az égbe való illeszkedés lehetőségei foglalkoztatnak. Mert nemcsak egymásra mutatnak idelent a dolgok, oda fel is tartanak. Csiszolatuk, foglalatuk lehetőségeit keresik. Mi csak közvetítők vagyunk. Szupravezetők. A föld összegyűlő áramlatait vezetjük el az ég felé. Mintha hangközök volnánk, adunk tagoltságot és ritmust a felfelé törekvésnek. Ágainkkal, mint idegbokrokkal hálózunk be a magasságot, de csak azért, hogy amikor finom, fürge ujjak kibontják lepleinkből, még mellbevágóbb, kiteljesedettebb legyen a hatalma, a tágassága.

Most nem volt egyszerű a szabadulás. Mintha nem is a többi fa, bokor közül, hanem szúrós tárgyak, éles felületek, lapok, hatalmas tömbök préséből próbáltam volna kitörni. Sértett, fáj a kiszakadás. Akár egy végtelen, soha be nem fejezhető szülés. Én voltam, aki szült, de az is, aki irtózatos

gyötrelmek között megszületni készült. Pedig az égben mindig szól a zene. A szférák zenéje. Ha-ha. Miközben méltóságteljesen fordulnak, egymáshoz igazodnak az égitestek, így hangolják egymást. Nem tudjátok, pedig papi-
rusztekercsre rég leírták: szamoszi Püthagorasz először egy olajfaliget köz-
lében hallotta felcsendülni a szépség testies, észbontó megnyilvánulását. Ott értette meg, hogy a világ nem más, mint hangok cselekvése és szenvedése. Főleg szenvedése, mondom most. Pokoli szenvedése. Feljutni a magasba kínszenvedés, imádság, ami Coltrane átlélegzett vasából szakad ki a legele-
miben. Mert egyből lecsap a hang, többször is, érződik, áttörni akar. De ezzel csak jobban belecsavarodik a magasságba, fátylakba, leplekbe, repdeső szalagokba fordul, szétfut és összeáll, miközben ráng és kapaszkodik, emel és összeroskad, a belső test kerül kívül ezáltal, az kap bele az ég húsába, kifehérednek a körmei, úgy fogja, szorítja az eget, de a bélflóra rózsái is rá-
feszülnek az ég hártájára, a szív csomós izmai kezdenek rángásba odafent, tüdőlobok kerülnek eksztázisba, felfúvódnak, ereszkednek, tágulnak, bo-
molnak, miközben pengnek, csattannak, zúgnak az ég húrjai, hasad, szakad az ég... megérkezem, mondom, megérkezem, sohasem, sohasem.

Méghogy a hit van hallásból! Ha-ha.